

РЕШЕНИЕ

№ 10205

гр. София, 24.03.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXVI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 28.02.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Наталия Ангелова

ЧЛЕНОВЕ: Ванина Колева

Мариета Райкова

при участието на секретаря Цонка Вретенарова и при участието на прокурора Мария Малинова, като разгледа дело номер **12343** по описа за **2024** година докладвано от съдия Ванина Колева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл.63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба от Главен директор на Главна дирекция "Инспекция по труда" против Решение № 4303 от 28.09.2024г. на Софийски районен съд (СРС), Наказателно отделение (НО), постановено по н.а.х.д. № 3017 по описа на СРС за 2024г. С решението е отменено издаденото от касатора наказателно постановление (НП) № 29-2300134/26.01.2024 г., с което на „Сенсъз“ ООД, ЕИК[ЕИК], на основание чл. 414, ал. 3 от Кодекса на труда (КТ) е наложена имуществена санкция в размер на 2000 лв., за извършено нарушение на чл. 63, ал. 2 от същия кодекс.

В касационната жалба се излагат съображения за неправилност на въззивното решение. Оспорва се изводът на решаващият съд, че са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, които са накърнили правата на жалбоподателя, в т. ч. правото му на защита, предвид посоченото в НП, че „Сенсъз“ ООД е допуснал до работа З. Х. на дата 09.10.2023г., както и на дата 01.11.2023г. Касаторът сочи, че в АУАН и НП е видно, че за дата на извършване на нарушението е посочено именно 01.11.2023 г. В тази връзка поддържа, че е допусната очевидна техническа грешка при посочване в НП на датата - 09.10.2023г., вместо 01.11.2023г. С аргумент, че в случая

деянието е безспорно установено и доказано се поддържа, че тази очевидна фактическа грешка не следва да води до отмяна на издаденото с цел санкциониране на нарушението НП. От съда се иска, отмяна на въззивното съдебно решение и постановяване на ново по съществуващото на спора, с което да се потвърди НП. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на адвокатския хонорар. Възразява срещу подадената от ответника по касация частана жалба за изменение на въззивното решение в частта на разноските, по която е ангажиран и писмен отговор.

Дружеството - ответник по касация не изразява становище по касационната жалба.

Представителят на Софийска градска прокуратура счита, че жалбата е основателна.

Административен съд София - град, като прецени допустимостта и основателността на касационната жалба по наведените в нея касационни основания, предвидени в чл.348, ал.1 от НПК, съгласно разпоредбата на чл.218, ал.1 от АПК, във връзка с чл.63, ал.1 от ЗАНН, ангажираните по делото доказателства и съобразно закона, намира за установено следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, като подадена в срок и от надлежна страна срещу съдебен акт, подлежащ на касационен контрол пред Административен съд – [населено място].

Разгледана по същество е основателна.

Съставът на въззивния съд, анализирайки събраните в съдебното следствие пред него релевантни гласни и писмени доказателства, е приел за установено от фактическа страна, че на 01.11.2023 г., около 11.00ч. служители на ГД „Инспекция по труда“ извършили проверка на трудовото законодателство в ливанска сладкарница, находяща се в [населено място], [улица], № 45, стопанисвана от „Сенсъз“ ООД, представлявано от Мазен Н.. На място имало клиенти, а З. А. Х. била заварена да работи – на кафемашина зад работния плот приготвила кафе, което поднесла на клиент, платено от него. З. А. Х. владеела български език само говоримо, поради което попълнила на арабски език декларация, на основание чл. 68, ал. 1, т. 3 от ЗТМТМ. Лицето вписало: „Аз съм негова приятелка, не работя при него, само му помогнах малко, защото е сам. Правих кафе“. Проверката продължила по документи, като на 04.12.2023 г., в офиса на ГД „Инспекция по труда“ в [населено място], били представени изисканите такива, вкл. трудов договор №1/01.11.2023 г., сключен между „Сенсъз“ ООД /като работодател/ и З. А. Х. /като работник на длъжност „продавач-консултант“/, според който работникът е постъпил на работа на 02.11.2023 г.; справка уведомление по чл.62,ал.5 от КТ от 01.11.2023 г. - 21.37 часа, за този трудов договор; писмено сведение от 24.11.2024 г. от представител на дружеството в което е вписано, че трудовият договор е сключен преди проверката от Инспекцията по труда и е регистриран в НАП същия ден в 21.37 ч. За установеното на 04.12.2023 г. е съставен Протокол № ПРН№2341311. От контролните органи е направена преценка, че дружеството в качеството си на работодател на З. Х. я е допуснал до работа като продавач – консултант в сладкарницата преди да ѝ връчи копие от уведомлението по чл. 62 от КТ (такова според доказателствата по АНП е подадено до ТД на НАП в деня на проверката на място, но след нея - в 21.37ч.). За това нарушение, състоящо се в допускане до работа на лицето преди да му е връчено копие от уведомлението по чл. 62, ал. 3 от КТ, свидетелката С. съставила против дружеството - работодател АУАН от 04.11.2023г., надлежно връчен чрез пълномощник. В срока по чл. 44, ал. 1 от ЗАНН не е постъпило възражение против акта. Въз основа на него е издадено и наказателното

постановление, с което АНО възприел изцяло както фактическите констатации на актосъставителя, така и правната квалификация на нарушението, за което на осн. чл. 414, ал. 3 от КТ наложил на „Сенсъз“ ООД имуществена санкция в размер на 2000лв. При така установената фактология СРС приел от правна страна, че с оглед наличието на сключен на 01.11.2023 г. трудов договор с З. А. Х., безспорно е доказано качеството работодател на „Сенсъз“ ООД, за когото съществува задължение да не допуска до работа работника преди да му предостави екземпляр, както от сключения трудов договор, подписан от двете страни, така и копие от уведомлението по чл. 62, ал. 3 от КТ, заверено от ТД на НАП. За безспорно доказан съдът приел и факта, че към 11.00ч. на 01.11.2023г. заварената на място в сладкарницата З. А. Х. реално е полагала труд като продавач – консултант, в изпълнение на задълженията по сключения трудов договор, без в тази част на деня да ѝ е предоставено копие от уведомлението /заверено от ТД на НАП в 21:37ч. на 01.11.2023г./. При тези данни съдът приел, че нарушението е обективно съставомерно и безспорно доказано с приобщения по делото доказателствен материал.

Независимо от горното в изпълнение на задължението си за цялостна проверка на НП въззивният съд констатирал допуснато съществено процесуално нарушение по смисъла на чл.57, ал.1 т.5 от ЗАНН - в НП едновременно се твърди, че „Сенсъз“ ООД е допуснало до работа З. А. Х. на 09.10.2023 г., както и на 01.11.2023 г.; на последната дата /01.11.2023 г./ административнонаказващият орган е отразил, че е извършено нарушението. Решаващият съд е направил преценка, че така посоченото не само внася неяснота относно описаното в НП нарушение, но и води до противоречие относно съставомерен обективен елемент на същото /датата на извършване/, както и се явява в противоречие с вярно и еднозначно вписаното в АУАН време на нарушението. В мотивите на съдебното решение е посочено още, че датата на извършване на нарушението е съществен реквизит на всяко НП от значение за правото на защита на привлечения към отговорност независимо, че в случая и НП, и АУАН са съставени от компетентни органи в кръга на правомощията си. СРС е обосновал краен извод, че така допуснатото противоречие в НП съставлява съществено нарушение на процесуалните правила и е достатъчно основание за отмяна на НП, което и направил с постановеното си решение.

Така достигнатия краен правен извод е несъответен на доказателствата по делото и на материалния закон.

Видно от доказателствения материал – писмено сведение на пълномощник на „Сенсъз“ ООД, в който изрично е заявено, че трудовият договор със З. Х. е сключен на 01.11.2023 г. преди проверката на ГД „ИТ“ и същият е регистриран в ТД на НАП в 21.37ч.; П. № ПР2341311/04.12.2023г. (т. 10, т. 22 от П.); справка за приети уведомления от ТД на НАП - С. от 01.11.2023г., АУАН от 04.12.2023г. и от гласните доказателства датата на осъществяване на санкционираното с НП административно нарушение е установена и доказана по несъмнен начин - 01.11.2023 г. Тази дата е посочена в обстоятелствената част, както на АУАН, така и на НП. Същата е посочена в двата акта включително и в частта на фактическите изводи, т.е. в това отношение липсва неяснота или противоречие относно волята на административнонаказващия орган. Последното дава основание да се приеме, че посочената на стр. 1, ред 13 от НП дата - 09.10.2023г. („е допуснато да работи на 09.10.2023г. лицето З. А. Х.“), представлява очевидна фактическа грешка, доколкото с нормата на чл. 248а (Нов - ДВ, бр. 63 от 2017 г., в сила от 5.11.2017 г.) от НК законодателят легитимира

съществуването на очевидна фактическа грешка и в наказателния процес, а по силата на изричното препращане на чл. 84 от ЗАНН тази норма намира приложение и в производството по ЗАНН.

Предвид изложеното, не се споделя приетият от СРС извод, че с посочването в обстоятелствената част на НП „е допуснато да работи на 09.10.2023г. лицето З. А. Х.“ е внесено съмнение по отношение на съставомерен обективен елемент на нарушението - дата на извършване на същото. Неяснота в случая не е налице, а очевидно погрешно изписване само в НП на действителната дата - 01.11.2023г. Тази грешка не е от естество да засегне или да ограничи правото на защита на санкционираното дружество, което то е упражнило адекватно и в пълен обем пред две съдебни инстанции. Нещо повече, видно от подадената жалба пред СРС, нарушителят е изцяло наясно с характера и вида на извършеното административно нарушение, като в същата никъде не се посочва или коментира датата - 09.10.2023 г. Самото нарушение в АУАН и НП е подробно описано от фактическа и правна страна, изчерпателно са посочени дата и място на извършването на нарушението, както и обстоятелствата, при които то е било констатирано, поради което по никакъв начин не може да се приеме, че е накърнено правото на защита на дружеството - жалбоподател. Поради изложеното изводът на СРС, че технически сгрешената дата в обстоятелствената част на НП има стойност на съществено процесуално нарушение, е немотивиран и незаконосъобразен, което дови до неправилност на решението за отмяна на постановлението единствено на това основание, поради което налага отмяната му.

Касационният съдебен състав споделя останалите правни изводи на въззивния съд, относно - несъмнената доказаност на нарушението по чл. 63, ал. 2 от КТ, обективната му съставомерност и правилна правна квалификация; за липса на допуснати съществени процесуални нарушения в производството по издаване на НП като самостоятелни основания за отмяната му. Наказателното постановление следва само да бъде изменено в частта за наложената имуществена санкция чрез редуцирането ѝ до специалния минимум от 1500лв. по чл. 414, ал. 3 от КТ. Нарушението в случая е извършено за първи път предвид липсата на твърдения и доказателства за противното по делото, и е отстранено незабавно – в рамките на няколко часа след установяването му, но поради изричната забрана на чл. 415в, ал. 2 от КТ квалифицирането му като маловажен случай по този текст е недопустимо. Поради изложеното касационният съд намира, че санкция в специалния минимум от 1500лв. е адекватна да изпълни целите по чл. 12 от ЗАНН, а определения от АНО по - висок размер на същата създава неоправдана тежест за нарушителя, с оглед ниската степен на обществена опасност както на деянието, така и на дееца.

Предвид изложеното оспореното решение като неправилно следва да се отмени изцяло, а НП да се измени, в частта касаеща размера на наложената санкция.

С оглед своевременно предявената претенция в полза на Главна дирекция „Инспекция на труда“ следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение за касационната инстанция, на основание чл. 63д, ал. 4 от ЗАНН, вр. чл. 37 от Закона за правната помощ, вр. чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, в минимален размер от 80 (осемдесет) лева, с оглед невисоката фактическа и правна сложност на делото.

По гореизложените съображения и на основание чл. 222, ал.1 АПК, вр. с чл. 63в, ал. 1 от ЗАНН, Административен съд София- град, Х. касационен състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № 4303/28.09.2024 г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, постановено по н.а.х.д. № 3017 по описа на СРС за 2024г., вместо което ПОСТАНОВЯВА:

ИЗМЕНЯ Наказателно постановление № 29-2300134/26.01.2024 г., издадено от главния директор на Главна дирекция „Инспекция по труда“ и наложената на " „Сенсъз“ ООД имуществена санкция на основание чл. 414, ал. 3 от Кодекса на труда, като НАМАЛЯВА размера ѝ от 2 000 (две хиляди) лева на 1 500 (хиляда и петстотин) лева.

ОСЪЖДА „Сенсъз“ ООД, ЕИК[ЕИК], да заплати на Главна дирекция „Инспекция на труда“ юрисконсултско възнаграждение в размер на 80 (осемдесет) лева.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: